

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completurile de 5 judecători

Decizia nr. 311/2017

Ședința publică de la 4 decembrie 2017

Decizia nr. 311/2017

Asupra recursurilor de față, din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Circumstanțele cauzei

1.1. Acțiunea disciplinară

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru judecători în materie disciplinară, Inspekția Judiciară a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, părților A. și B., judecători în cadrul Curții de Apel București, pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) raportat la art. 99¹ alin. (2) și art. 99 lit. s) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. t) raportat la art. 99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004, republicată, abatere reținută în sarcina părților, Inspekția Judiciară a avut în vedere două acte materiale.

Primul act material se referă la pretinsa încălcare, de către cei doi judecători, a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 (încălcarea obligației de a asigura supremația legii) și la nesocotirea dispozițiilor prevăzute de art. 342, 344, 345, 346 și 347 C. proc. pen., privind procedura de cameră preliminară, din perspectiva efectelor pe care le are actul de autoritate judecătorească prin care se dispune începerea judecării.

Al doilea act material se referă la pretinsa încălcare a aceleiași obligații, de a asigura supremația legii, prin nesocotirea normelor de drept material, ignorându-se obligația judecătorului de a analiza elementele care definesc conținutul constitutiv al infracțiunii din perspectiva probelor care au fost administrate în cauză.

Astfel, s-a arătat că instanța de apel, în argumentarea soluției de achitare, a reținut că cerința esențială pentru existența laturii obiective a infracțiunii de șantaj, aceea ca fapta cu a cărei dare în vileag se amenință, reală sau imaginară, să fie de natură compromițătoare, să aibă aptitudinea de a aduce atingere onoarei, demnității, reputației persoanei la care se referă, nu este realizată.

Inspekția judiciară a arătat că norma de incriminare nu impune cerința ca acele „acte și informații compromițătoare” să existe în materialitatea lor, fapt care rezultă din formularea „amenințarea cu darea în vileag a unor fapte reale sau imaginare”. De asemenea, s-a mai susținut că, în considerentele deciziei, nu se argumentează, din perspectiva elementelor care definesc conținutul constitutiv al infracțiunii analizate, care sunt motivele pentru care, în accepțiunea instanței de apel, conținutul mesajelor de timp SMS, trimise în data de 3 iunie 2014, de la postul telefonic utilizat de către inculpată și primite la postul telefonic utilizat de către persoana vătămată nu au aptitudinea de a crea o stare de temere persoanei vătămate.

S-a mai arătat că, în analiza realizată, instanța de apel nu se raportează în realizarea raționamentului juridic la cadrul definit de norme de incriminare, ignorând probele care privesc elementul material al infracțiunii de șantaj.

Sub aspectul abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. s) din Legea nr. 303/2004, s-a menționat că sintagma „în mod abuziv, folosită în motivarea deciziei instanței de apel, cu referire la activitatea procurorilor, în exercitarea atribuțiilor judiciare, constituie o apreciere care nu poate fi constatată în cuprinsul unei hotărâri judecătorești, atât timp cât procurorii respectivi nu au fost sancționați pentru o exercitare abuzivă a funcției.

Tot cu referire la această abatere disciplinară, Inspekția Judiciară a reținut că motivarea hotărârii vizate este contrară raționamentului juridic.

În drept, Inspekția Judiciară și-a întemeiat acțiunea disciplinară pe dispozițiile art. 44 - 47 din Legea nr. 317/2004,

republicată și modificată.

1.2. Apărările magistraților

1.2.1. Pârâta A. a depus la dosar întâmpinare, prin care a invocat mai multe excepții și anume:

- 1. Excepția nulității rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, ca urmare a nulității repartizării sesizării inspectorului judiciar, nefiind respectat principiul repartizării aleatorii. În susținerea acestei excepții, s-a arătat, în esență, că procesul-verbal din data de 28 mai 2015, întocmit de directorul Direcției de inspecție pentru judecători viciază grav regulile repartizării aleatorii, așa încât, dosarul să fie dirijat către un anumit inspector judiciar;
- 2. Excepția nulității rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare ca urmare a lipsei de imparțialitate a inspectorului judiciar, invocând relațiile speciale pe care inspectorul judiciar le are cu judecătorul C. și care o determină să adopte o soluție de favorizare a acesteia și de discriminare a pârâtei;
- 3. Excepția nulității activității desfășurate de inspectorul judiciar și a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, ca urmare a depășirii limitelor materiale, personale și temporale ale sesizării Inspecției Judiciare de către președintele CSM și a absenței unei sesizări pentru aspectele ce excedează limitele sesizării;
- 4. Excepția nulității activității desfășurate de inspectorul judiciar și a nulității rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, ca urmare a modului discriminatoriu în care s-a exercitat acțiunea disciplinară. În susținerea acestei excepții s-a arătat că, în mod constant, în practica sa, Inspecția Judiciară a apreciat că soluțiile date de judecători sau de procurori nu pot fi cenzurate decât prin căile specific stabilite de lege;
- 5. Excepția nulității rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, ca urmare a violării dreptului la apărare. În susținerea acestei excepții s-a susținut că, depășindu-și în mod manifest competența, inspectorul judiciar lasă să se înțeleagă că asistarea pârâtei de către un anumit apărător ales, în procedura disciplinară, s-a făcut în condițiile unei contrarietăți de interese, ceea ce prezintă relevanță sub aspectul laturii subiective a abaterii disciplinare;
- 6. Excepția nulității rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, ca urmare a nulității procesului-verbal de ascultare a judecătorului cercetat disciplinar. Relativ la această excepție, s-a arătat că procesul-verbal de ascultare din 2 decembrie 2015 nu este semnat de inspectorul judiciar care a efectuat cercetarea, astfel că, acest act este lovit de nulitate absolută, fiind vorba despre o cerință legală extrinsecă a actului de procedură.

Pe fondul acțiunii, pârâta A. a solicitat respingerea acțiunii disciplinare, arătând că inspectorul judiciar s-a transformat în instanță de casație și și-a substituit propria apreciere asupra unei cauze penale, violând grav independența judecătorilor, apărările formulate sub acest aspect fiind pe larg prezentate în cuprinsul întâmpinării.

1.2.2. Pârâta B. a depus întâmpinare, prin care a solicitat motivat și punctual respingerea acțiunii disciplinare, deoarece nu sunt întrunite cumulativ condițiile necesare pentru a se constata existența abaterilor reținute în sarcina sa.

Cu titlu de excepție, s-a invocat nelegala sesizare a Inspecției Judiciare la data de 27 mai 2015, raportat la cuprinsul rezoluției din 11 august 2015, în care s-au expus patru situații factuale, susceptibile de încadrare ca abateri disciplinare, între care și cea vizând modul de redactare a considerentelor Deciziei nr. 733 din 20 mai 2015, însă considerentele respective au fost redactate la data de 19 iunie 2015, deci ulterior sesizării.

1.3. Cererile de intervenție

1.3.1. În cauză, a fost admisă în principiu cererea de intervenție în interesul pârâților A. și B., formulată de Asociația Magistraților din România, în temeiul dispozițiilor art. 61 alin. (3) C. proc. civ.

În motivarea cererii, cu referire la dispozițiile prevăzute de art. 5 și art. 6 pct. 2 și pct. 4 din Statutul asociației, la dispozițiile art. 1 și ale art. 2 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, dispozițiile art. 124 alin. (3) din Constituția României, precum și la imperativul garantării independenței justiției și al respectării statutului magistratului, Asociația Magistraților din România a solicitat respingerea, ca neîntemeiată, a acțiunii disciplinare exercitate de Inspecția Judiciară, întrucât nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru ca faptele să constituie abaterile disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) și lit. s) din Legea nr. 303/2004.

S-a arătat că principiile fundamentale privind independența judecătorilor în România sunt garantate, independența justiției este premisa statului de drept și garanția fundamentală a unei drepte judecătii, iar judecătorul susține și exemplifică independența sistemului judiciar, atât din punct de vedere individual, cât și instituțional.

S-a susținut că promovarea acestei acțiuni disciplinare are ca fundament, pe de o parte, modalitatea în care judecătorii și-au argumentat soluția, iar pe de altă parte, este întemeiată pe argumente privind o așa-zisă imposibilitate absolută a examinării probelor, a modalității în care s-au efectuat actele de urmărire penală, după pronunțarea încheierii definitive de către judecătorul de cameră preliminară, moment ce reprezintă începerea judecării cauzei. O astfel de motivare este, în opinia petentei, mai mult decât periculoasă, prin intermediul acesteia fiind acreditată ideea (nesusținută decât parțial de o jurisprudență care nu este încă bine conturată) că încheierea dată în cameră preliminară are o valoare mai mare chiar decât un recurs în interesul legii sau decât o hotărâre preliminară.

S-a subliniat că argumentele utilizate de judecători, în susținerea deciziei de achitare, nu pot fi reținute ca fiind doar simple „judecăți de valoare”, fără un corespondent obiectiv, cum susține inspectorul judiciar.

În opinia intervenientei, cei doi magistrați pârâți nu au făcut decât să respecte valorile, principiile promovate art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, în sensul că au procedat la o examinare echitabilă, corectă, a cauzei, dar mai ales proporțională, examinare ce a oferit tuturor părților implicate în litigiu garanțiile legii, la cele mai înalte standarde.

A accepta că prin decizia pronunțată cei doi judecători sunt pasibili de o sancțiune disciplinară ar reprezenta, în realitate, un atentat la vocația fiecărui judecător de a se „supune legii și conștiinței sale”, o violare evidentă a independenței lui.

1.3.2. În cauză a fost respinsă, în mod definitiv, ca inadmisibilă, cererea de intervenție în interes propriu formulată de Uniunea Națională a Judecătorilor din România.

1.4. Hotărârea instanței de disciplină

Prin încheierea de ședință din data de 24 octombrie 2016, instanța de disciplină a respins excepțiile invocate de pârâți, prin întâmpinări.

Pe fond, prin Hotărârea nr. 21J din 31 octombrie 2016, cu majoritate, Consiliul Superior al Magistraturii, secția pentru judecători în materie disciplinară a respins, ca neîntemeiată, acțiunea disciplinară formulată împotriva judecătorilor A. și B., pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. s) și art. 99 lit. t) teza a II-a raportat la art. 99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Totodată, a admis cererea de intervenție accesorie formulată în interesul pârâților, de către Asociația Magistraților din România.

În cauză, a fost exprimată opinia separată a unui membru al completului, doar în sensul admiterii în parte a acțiunii disciplinare, formulate împotriva pârâtei judecător A., pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. s) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru a hotărî astfel, referitor la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. t) raportat la art. 99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004, republicată, instanța disciplinară a reținut, cu unanimitate, în esență, că nu sunt întrunite elementele constitutive ale abaterii în discuție, în varianta normativă a tezei a doua a textului incriminator invocat, pentru niciunul dintre actele materiale analizate.

Sub aspectul laturii obiective, instanța a apreciat că judecătorii pârâți nu au înțeles să cenzureze hotărârea dată în cameră preliminară, ci să recurgă la dispozițiile convenționale, care au prioritate în raport cu dreptul intern, conform art. 20 paragraf 2 din Constituția României.

Sub acest aspect, s-a considerat că nu e important dacă instanța de apel a atras corect aplicarea dispozițiilor convenționale - chestiune de aplicare a dreptului material, iar nu de încălcare a unor norme de drept procesual, invocată de Inspekția Judiciară în acțiunea disciplinară - ci faptul că, prin recurgerea la dispozițiile convenționale, la tratatele internaționale în ceea ce privește drepturile fundamentale ale omului, instanța de apel avea posibilitatea de a constata că au fost încălcate drepturi fundamentale ale inculpatei D.

În al doilea rând, s-a reținut că încheierea dată în camera preliminară din 4 august 2014 era anterioară Deciziei nr. 641 din 11 noiembrie 2014 a Curții Constituționale și modificărilor aduse de Legea nr. 75/2016. Or, judecătorii pârâți au susținut în motivare tocmai lipsa caracterului echitabil al procesului penal în ceea ce o privește pe inculpata D., și asta în raport și cu încheierea dată în cameră preliminară.

În al treilea rând, s-a menționat că apelul are un efect devolutiv, ceea ce înseamnă că, potrivit art. 417 alin. (2) C. proc.

pen., instanța este obligată ca, în afara temeiurilor invocate și a cererilor formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept. Or, instanța de apel nu a făcut altceva decât să dea eficiență efectului devolutiv și să analizeze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, inclusiv în ceea ce privește încălcarea unor drepturi fundamentale ale omului.

În privința celui de-al doilea act material, s-a constatat că, în considerentele acțiunii disciplinare, s-a făcut o analiză a elementelor constitutive ale infracțiunii concrete, prin prisma probelor de la dosar, criticându-se, în fapt, soluția definitivă dată de instanța de apel, Inspecția Judiciară comportându-se ca o instanță de judecată în cale de atac, deși nu intră în categoria instanțelor judecătorești.

Referitor la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. s) din Legea nr. 303/2004, republicată, instanța disciplinară a reținut, cu majoritate, în esență, că soluția se impune, întrucât examinarea conținutului Deciziei penale nr. 733 din 20 mai 2015, pronunțate în Dosarul nr. x/3/2014 de completul compus din judecătorii A. și B., relevă faptul că motivarea cuprinde elementele expres prevăzute de art. 356 din vechiul Cod de procedură penală și denotă o analiză justă, obiectivă a unei situații de fapt, reflectând stilul personal de motivare al judecătorului.

Secția pentru judecătoria a reținut că expresiile, sintagmele folosite de pârâții judecătoria în cuprinsul considerentelor deciziei și care au fost evidențiate de Inspecția Judiciară nu au caracter defăimător, denigrator sau șicanator la adresa unor persoane sau instituții, ci reprezintă modul special în care aceștia au înțeles să își argumenteze soluția pronunțată în cauză. Mai mult decât atât, eventualele aprecieri "personale", referitoare la modul în care instituția parchetului a administrat probatoriul în cauză, aprecieri considerate de Inspecția Judiciară ca excedând motivării propriu-zise, pot fi avute în vedere la momentul evaluării activității profesionale a judecătorilor cauzei. Exprimarea de convingeri și aprecieri personale reprezintă aspecte susceptibile de depunere în evaluarea hotărârilor judecătorești și nu constituie prin ele însele abateri disciplinare, în lipsa altor elemente care să circumscrie atitudinea magistratului.

Instanța de disciplină, cu opinie majoritară, a apreciat că probele administrate nu au relevat o atitudine subiectivă, părtinitoare, a pârâților judecătoria, față de cauză sau părțile sale și nici alte elemente străine de un act de judecată imparțial și obiectiv. Astfel, considerentele hotărârii judecătorești analizate denotă o analiză justă, obiectivă a unei situații de fapt, reflectând stilul personal de motivare al judecătorului.

Susținerea Inspecției Judiciare, în sensul că decizia pronunțată de instanța de apel nu respectă regulile tehnice ale unui raționament juridic, formularea folosită în cuprinsul motivării fiind ambiguă, neclară, a fost înlăturată cu motivarea că nu poate conduce ea singură la reținerea unei abateri disciplinare, deoarece ar mai trebui adăugate și alte condiții, care în speță nu sunt întrunite. Astfel, s-a menționat că expresiile și cuvintele folosite nu pot fi apreciate ca inadecvate, motivarea nu este vădit contrară raționamentului juridic și, mai mult, acest stil de motivare nu este de natură să afecteze prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat.

De altfel, activitatea de motivare realizată de pârâții judecătoria a fost supusă controlului judiciar, prin Decizia penală nr. 1006 din 17 august 2015 a Curții de Apel București, fiind admisă contestația în anulare formulată de Direcția Națională Anticorupție și reanalizate aspectele invocate de Inspecția judiciară în prezenta acțiune disciplinară.

Referitor la cererea de intervenție accesorie formulată în interesul pârâților de către Asociația Magistratilor din România, Secția pentru judecătoria a apreciat că soluția se impune, față de natură juridică a intervenției voluntare accesorii, reținând că aceasta este o simplă apărare în sprijinul părții pentru care terțul intervine.

2. Cererile de recurs

2.1. Recursul principal declarat de titularul acțiunii disciplinare

Împotriva Hotărârii nr. 21/J din 31 octombrie 2016 și a încheierii de ședință din data de 8 iunie 2016, pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii, secția pentru judecătoria în materie disciplinară în Dosarul nr. y/J/2015, a declarat recurs Inspecția Judiciară.

În susținerea recursului, titularul acțiunii disciplinare a invocat critici care se circumscriu, în opinia sa, motivelor de recurs prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 4, 6 și 8 C. proc. civ. și a solicitat admiterea recursului, casarea încheierii și a hotărârii atacate, iar, în rejudicare, în limitele stabilite de art. 501 C. proc. civ.: admiterea acțiunii disciplinare, astfel cum a fost formulată și aplicarea unei sancțiuni disciplinare dintre cele prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004, modificată, pârâților judecătoria, raportat la faptele care se circumscriu abaterilor ce le-au fost reținute în sarcină, admiterea excepțiilor invocate de Inspecția Judiciară în ceea ce privește cererea de intervenție accesorie și respingerea cererii de intervenție accesorie formulată în interesul pârâților de Asociația Magistratilor din România.

Sub un prim aspect, autoarea acestui recurs a susținut că instanța de disciplină a depășit atribuțiile puterii judecătorești, atât în ceea ce privește modul de soluționare a acțiunii disciplinare, cât și a cererii de intervenție accesorie în interesul părților, fiind incident cazul de casare prevăzut de art. 488 pct. 4 C. proc. civ.

În privința încheierii recurate, s-a menționat că Secția a depășit atribuțiile puterii judecătorești, „contestând puterea legală a dispozițiilor art. 37 C. proc. civ.”, pe care le-a invocat explicit drept temei al lipsei de legitimare procesuală a Asociației Magistraților din România.

Consideră această recurentă că, în soluționarea acțiunii disciplinare, Secția pentru judecători a depășit atribuțiile puterii judecătorești, deoarece constatând că, în considerarea efectului devolutiv, este posibilă analizarea în apel a legalității probelor administrate în faza de urmărire penală, a intrat în sfera exclusivă de activitate a organelor legislative, negând valoarea juridică a dispozițiilor art. 54 alin. (1) lit. b), art. 342, art. 344 - 347 C. proc. pen., a principiului legalității procesului penal, reglementat de art. 2 C. proc. pen., precum și a principiului separației funcțiilor judiciare, prevăzut de art. 3 C. proc. pen.

În opinia recurentei, prin hotărârea pronunțată, Secția pentru judecători în materie disciplinară a depășit atribuțiile puterii judecătorești și prin aceea că a conferit dispozițiilor art. 417 alin. (2) C. proc. pen. un conținut care nu este prevăzut de norma de reglementare citată.

S-a precizat că ceea ce se critică din această perspectivă nu este faptul că instanța de disciplină a interpretat și aplicat greșit dispozițiile art. 417 alin. (2) C. proc. pen., ci că a făcut o extindere a competenței funcționale care revine instanțelor judecătorești, la atribuții care revin judecătorului de cameră preliminară.

Or, limitele de competență specifice funcțiilor judiciare sunt precis determinate și delimitate de lege, atribuțiile derivând din normele de reglementare, iar nu din calitatea de judecător, chiar la o instanță de control judiciar.

Concluzionând în sensul arătat mai sus, Secția pentru judecători în materie disciplinară ar fi intrat în sfera exclusivă de activitate a organelor legislative.

Tot în cadrul acestui motiv de recurs, Inspekția Judiciară a mai susținut că depășirea atribuțiilor puterii judecătorești s-a concretizat și prin formularea unei concluzii care contravine considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 641/2014.

Printr-o altă serie de critici, titularul acțiunii disciplinare a arătat, în esență, că atât încheierea, cât și hotărârea atacate, nu cuprind motivele pe care se întemeiază sau cuprind motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei, fiind incidente dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ.

În ceea ce privește modul de soluționare a cererii de intervenție accesorie, recurenta a susținut că instanța de disciplină nu a precizat motivele pentru care s-a înlăturat excepția lipsei legitimării procesuale legale a Asociației Magistraților din România, pe care a invocat-o și nici care sunt reglementările legale care recunosc Asociației Magistraților din România legitimarea procesuală legală, în sensul prevăzut de art. 37 C. proc. civ.

Motivarea ar fi străină de natura pricinii, deoarece reglementările menționate în hotărârea Secției pentru judecători nu au nicio legătură cu procedura disciplinară, referindu-se la modul de desfășurare a lucrărilor Plenului și ale secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii.

Relativ la modul de soluționare a acțiunii disciplinare, s-a menționat că motivarea privind abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. t) raportat la art. 99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor este contradictorie.

Contradictorialitatea motivelor rezultă, în opinia Inspekției Judiciare, din regimul diferit aplicat nesocotirii celor două categorii de norme: de drept procesul și material.

Astfel, dacă, din perspectiva normelor de drept procesual, s-a realizat o analiză a modului de aplicare și s-a concluzionat în sensul corectei aplicări a dispozițiilor procesuale, în cazul normelor de drept material, nu s-a analizat niciunul dintre aspectele invocate de Inspekția judiciară.

Această modalitate de abordare diferențiată nu ar fi justificată, având în vedere conținutul abaterii disciplinare analizate, care sancționează conduita constând în nerespectarea în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, fie a normelor de drept material, fie a normelor de drept procesual.

S-a mai arătat că hotărârea cuprinde motive străine de natura cauzei, în ceea ce privește nesocotirea normelor de drept material, deoarece s-a apreciat că a fost pusă în discuție însăși modalitatea concretă de soluționare a cauzei, deși, ceea

ce se impută prin acțiunea disciplinară, este conduita judecătorilor, din perspectiva nesocotirii cadrului și a condițiilor prevăzute de normele de drept material, ceea ce este în conformitate cu cele stabilite de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 2 din 11 ianuarie 2012, iar nu raționamentul judecătorilor.

Din perspectiva motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., autoarea recursului a susținut că hotărârea atacată a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, respectiv ale art. 99 lit. t) raportat la art. 99¹ alin. (2) și ale art. 99 lit. s) din Legea nr. 303/2004, republicată și cu modificările ulterioare.

Cu referire punctuală și detaliată la susținerile din acțiunea disciplinară privitoare la abaterile disciplinare cercetate, pentru fiecare act material expus, Inspekția Judiciară a menționat, în esență că instanța de disciplină a stabilit că nu se impune atragerea răspunderii disciplinare a magistraților pârâți, contrar textelor legale invocate, cu toate că, în opinia sa, s-a dovedit că sunt întrunite cumulativ cerințele textelor legale incriminatorii, în acest sens.

În concluzie, recurenta a solicitat admiterea recursului, astfel cum a fost formulat.

2.2. Recursul incident declarat de pârâta judecător

Împotriva Hotărârii nr. 21/J din 31 octombrie 2016 și împotriva încheierilor din 20 ianuarie 2016, 12 octombrie 2016, 24 octombrie 2016, pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii, secția pentru judecătoria în materie disciplinară în Dosarul nr. y/J/2015, în temeiul art. 494 raportat la art. 466 alin. (4), art. 491 alin. (1) raportat la art. 472 alin. (1), art. 488 alin. (1) pct. 5 și pct. 8, art. 497 și art. 501 alin. (1) și (3) C. proc. civ., a declarat recurs incident judecătorul A., solicitând, în principal:

a) admiterea recursului,

b) casarea în parte a hotărârii și a încheierilor recurate,

c) trimiterea cauzei spre o nouă judecare Secției pentru judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii,

d) dezlegarea problemelor de drept privind:

- obligarea recurenteii intimante reclamante să depună la dosar toate înscrisurile mijloace de probă în copii certificate pentru conformitate cu originalul;

- aplicarea recurenteii intimante reclamante a unei amenzi judiciare pentru formularea cu rea-credință a unei cereri vădit nefondate de decădere a intimantei recurente pârâte;

- admiterea excepției procesuale ridicate și constatarea nulității absolute a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, ca urmare a nulității absolute a sesizării Inspekției Judiciare de către președintele Consiliului Superior al Magistraturii;

- admiterea cererii de ascultare ca martor a judecătorului C.;

- admiterea cererii de denunțare a înscrisului ca fals și constatarea că procesul-verbal din 28 mai 2015 al Inspekției Judiciare, de repartizare a lucrărilor disciplinare, este fals;

- admiterea excepției procesuale ridicate și constatarea nulității absolute a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, ca urmare a nulității absolute a procesul-verbal din 28 mai 2015 al Inspekției Judiciare, de repartizare a lucrărilor disciplinare;

- admiterea excepției procesuale ridicate și constatarea nulității absolute a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, ca urmare a inexistenței sesizării Inspekției Judiciare pentru faptele reținute ca pretinse abateri disciplinare, toate decurgând din modul de motivare a deciziei penale de achitare;

- admiterea excepției procesuale ridicate și constatarea nulității absolute a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, ca urmare a nulității absolute a procesul-verbal de ascultare din timpul cercetării disciplinare;

- constatarea, prin hotărârea pe fond, a nulității absolute a actului de sesizare a instanței (rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare), iar nu respingerea acțiunii disciplinare ca neîntemeiată;

e) menținerea celorlalte dispoziții ale hotărârii și ale încheierilor recurate.

În subsidiar, având în vedere practica Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 judecătoria, în aplicarea art. 497 C. proc. civ., s-a cerut, pentru pct. c) și d) de mai sus [cu precizarea că pct. a), b) și e) rămân nemodificate]: reținerea

cauzei spre judecare și, în fond după casare, admiterea tuturor cererilor și excepțiilor indicate la pct. d).

2.2.1. Ca prim motiv de casare, autoarea recursului incident, a susținut, din perspectiva dispozițiilor art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ. că, prin încheierea din 20 ianuarie 2016, instanța de disciplină a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității.

S-a menționat, în esență, că soluția de respingere și motivarea instanței, cu privire la cererea sa de obligare a Inspecției Judiciare, în calitate de reclamantă, să certifice pentru conformitate cu originalul toate înscrisurile mijloace de probă pe care le-a atașat cererii introductive de instanță (rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare), sunt nelegale, prin raportare la dispozițiile art. 150 alin. (1) și (2), art. 194 lit. e) și art. 292 alin. (1) C. proc. civ. Mai mult, încălcând principii fundamentale ale procesului civil, respectiva hotărâre ar fi lovită de nulitate absolută.

2.2.2. Prin al doilea motiv de casare, s-a susținut, în principal, că, prin încheierea din 12 octombrie 2016, prima instanță a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității (art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.), iar, în subsidiar, că încheierea respectivă a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material (art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.)

Sub acest aspect, recurenta judecător a criticat faptul că Secția pentru judecători a respins cererea sa de aplicare a unei amenzi judiciare recurentei intimat reclamate Inspecția Judiciară. Astfel, în opinia sa, aplicarea sancțiunii propuse se impunea, în raport cu dispozițiile art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) C. proc. civ. și cu vădita rea-credință și lipsă de temei ale apărării formulate de această parte, prin răspunsul la întâmpinarea sa, în sensul invocării tardivității întâmpinării și a sancțiunii decăderii.

2.2.3. Al treilea motiv de casare vizează în principal, faptul că, prin încheierea din 24 octombrie 2016, prima instanță a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității (art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.), iar, în subsidiar, că încheierea din 24 octombrie 2016 a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material (art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.).

În acest context, partea a criticat soluția de respingere a excepției procesuale pe care a ridicat-o prin notele de ședință din 12 octombrie 2016, de constatare a nulității absolute a actului de sesizare a instanței (rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare), ca urmare a nulității absolute a sesizării Inspecției Judiciare de către președintele Consiliului Superior al Magistraturii, la acel moment, judecătorul E.

2.2.4. Tot relativ la încheierea din 24 octombrie 2016, magistratul a invocat al patrulea motiv de casare, arătând, în principal, că prima instanță a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității (art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.), iar, în subsidiar, că încheierea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material (art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.).

Aceasta deoarece, instanța de disciplină i-a respins cererea de ascultare ca martor a judecătorului E., care în calitatea sa de președinte, la acea dată al Consiliului Superior al Magistraturii, a sesizat Inspecția Judiciară printr-un act inform.

2.2.5. În privința aceleiași încheieri din 24 octombrie 2016, s-a învederat motivul 5 de casare, prin care recurenta a menționat că prima instanță a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității (art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.).

Recurenta consideră că această susținere este întemeiată, întrucât, deși a respins excepția nulității repartizării lucrării disciplină către un inspector judiciar, pe care a invocat-o în apărare, Secția pentru judecători a omis să se pronunțe asupra cererii sale de denunțare ca fals a înscrisului privind pretinsa repartizare aleatorie a respectivei lucrări.

2.2.6. Prin al șaselea motiv de recurs, autoarea recursului incident a arătat, în principal, că, prin încheierea din 24 octombrie 2016, instanța de disciplină a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității (art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.), iar, în subsidiar, că încheierea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material (art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.).

Din perspectiva acestui caz de casare, partea a criticat soluția de respingere dată de Secția pentru judecători excepției procesuale de constatare a nulității absolute a actului de sesizare a instanței (rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare), ca urmare a nulității absolute a procesului-verbal din 28 mai 2015 al Inspecției Judiciare, de repartizare a lucrărilor disciplinare.

2.2.7. În raport cu soluția de respingere dată excepției procesuale de constatare a nulității absolute a actului de sesizare a instanței (rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare), ca urmare a depășirii limitelor sesizării și absenței unei sesizări

pentru faptele ce excedează sesizării inițiale, s-a invocat al șaptelea motiv de casare, susținându-se, în principal, că, prin încheierea din 24 octombrie 2016, prima instanță a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității [art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.], iar, în subsidiar, că încheierea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material [art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.].

În contextul expus, s-a subliniat, în esență, că toate pretinsele abateri disciplinare reținute în acțiunea disciplinară nu puteau fi vizate de sesizarea Inspecției Judiciare, deoarece ele decurg din motivarea deciziei penale de achitare pronunțate de către cei doi judecători pârâți, care este ulterioară datei de 27 mai 2015, data sesizării Inspecției Judiciare, fiind imposibil de afirmat că aceasta putea să vizeze fapte viitoare, posibil a fi săvârșite în viitor.

2.2.8. Prin motivul nr. 8 de casare s-a menționat, în principal, că, prin încheierea din 24 octombrie 2016, instanța de disciplină a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității [art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.], iar, în subsidiar, că încheierea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material [art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.].

Autoarea acestui recurs consideră că motivul invocat este justificat de faptul că prima instanță a respins excepția procesuală de constatare a nulității absolute a actului de sesizare a instanței (rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare), ca urmare a nulității absolute a procesului-verbal de ascultare din cursul cercetării disciplinare, atrase de neșemnarea acestuia de către inspectorul judiciar.

2.2.9. Relativ la Hotărârea nr. 21/J din 31 octombrie 2016, s-a invocat motivul nr. 9 de casare, partea menționând, în principal, că, prin hotărârea pe fond, prima instanță a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității [art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.], iar, în subsidiar, că a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material [art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.].

Cu referire la motivele de casare nr. 5, 6, 7 și 8, recurenta judecător a susținut că Secția pentru judecători trebuia să admită excepțiile procesuale absolute pe care le-a ridicat și să constate nulitatea absolută a actului de sesizare a instanței (rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare), ca urmare a nulității absolute a unor acte anterioare din procedura disciplinară administrativă la Inspecția Judiciară, pe care respectiva rezoluție de exercitare a acțiunii disciplinare s-a întemeiat, iar nu să procedeze la soluționarea cauzei pe fond.

3. Procedura derulată în recurs

Raportul întocmit în cauză, în condițiile art. 493 alin. (2) și (3) C. proc. civ., a fost analizat în completul de filtru, fiind comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 493 alin. (4) din codul menționat.

Prin Încheierea din camera de consiliu de la 11 septembrie 2017, completul de filtru a respins, ca nefondată, excepția netimbrării recursului Inspecției Judiciare, invocată de recurenta A. și de intimata Asociația Magistraților din România și, având în vedere că cererile de recurs îndeplinesc cerințele de formă prevăzute de art. 486 C. proc. civ., precum și condițiile de admisibilitate a admis în principiu recursurile deduse judecății.

4. Considerentele Înaltei Curți asupra recursurilor

Analizând hotărârea atacată în raport cu actele dosarului, cu criticile formulate de recurente, cu apărările intimaților, precum și cu reglementările legale incidente, Înalta Curte va respinge, ca nefondate, recursurile, pentru considerentele care vor fi expuse în cele ce succedă.

4.1. În privința recursului principal declarat de Inspecția Judiciară

4.1.1. Primul motiv de casare, respectiv cel prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 4 C. proc. civ., invocat de către titularul acțiunii disciplinare, nu este întemeiat, urmând a se înlătura opinia potrivit căreia Secția pentru judecători ar fi depășit atribuțiile puterii judecătorești.

Ab initio, necesită menționat că, potrivit dispozițiilor art. 134 alin. (2) din Constituția României, coroborate cu cele ale art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, Consiliul Superior al Magistraturii realizează, în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților, o activitate cu caracter jurisdicțional, îndeplinind rolul unei instanțe de disciplină, aflată, însă, în afara sistemului instanțelor judecătorești, singurele care, în ordinea constituțională actuală, înfăptuiesc justiția în România.

Astfel, în conformitate cu art. 126 alin. (1) din Constituția României „justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”. În aplicarea acestui text constituțional, Legea nr.

304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, prevede în art. 2 alin. (2) că instanțele judecătorești sunt: a) Înalta Curte de Casație și Justiție; b) curți de apel; c) tribunale; d) tribunale specializate; e) instanțe militare; f) judecătorii.

Din interpretarea normelor evocate, rezultă că noțiunea de putere judecătorească, avută în vedere de legiuitor la redactarea dispozițiilor 488 alin. (1) pct. 4 C. proc. civ., vizează instanțele cu plenitudine de jurisdicție, nu și structurile administrative care îndeplinesc o funcție jurisdicțională în materii specializate.

În același sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, care, de exemplu, prin Deciziile nr. 391/2007, nr. 514/2007 și nr. 788/2007, a definit, în mod constant, natura juridică a instituției Consiliul Superior al Magistraturii, fără a-i recunoaște calitatea de instanță judecătorească, în sensul art. 126 alin. (1) din Constituția României, republicată.

În al doilea rând, se constată că, deși subsumate acestui caz de casare, criticile expuse nu vizează, propriu-zis, depășirea atribuțiilor puterii judecătorești, pretinsa imixtiune în sfera altei puteri fiind dedusă de autoare din modul de interpretare a unor dispoziții legale de către instanța de disciplină.

Astfel, pretinsa ignorare a analizării condiției legitimării procesuale legale a Asociației Magistraților din România cu prilejul soluționării cererii de intervenție accesorie sau concluzia instanței de disciplină privind inexistența abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t), corelat cu art. 99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004, prin raportarea faptelor reproșate celor doi judecători la particularitățile speței și la efectele și limitele judecății în apelul penal, reprezintă aspecte de interpretare și aplicare la speță a dispozițiilor art. 37 C. proc. civ. și respectiv, ale 417 alin. (2) C. proc. pen.

Întrucât interpretarea și aplicarea cadrului legal incident la situația de fapt dedusă judecății se încadrează în limitele atribuțiilor și competenței Secției pentru judecători Consiliului Superior al Magistraturii, ca instanță de disciplină, stabilite de art. 44 alin. (1) și art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu art. 22 C. proc. civ., aspectele expuse de autoarea acestui recurs, vizând inclusiv presupusa neconcordanță cu considerentele unei decizii a Curții Constituționale, nu pot fi asimilate nici unei depășiri a atribuțiilor și competențelor atribuite în materie disciplinară structurilor Consiliului Superior al Magistraturii.

Rezultă, deci, că atât pronunțarea încheierii, cât și a hotărârii atacate, s-a realizat în limitele prevăzute de lege pentru controlul exercitat de Consiliul Superior al Magistraturii.

În ceea ce privește solicitarea recurenței judecător, formulată în acest context, prin întâmpinarea depusă la dosarul de recurs, de obligare a recurenței reclamante la plata unei amenzi judiciare, în temeiul art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) C. proc. civ., aceasta nu poate fi primită, în raport cu natura specială a procedurii referitoare la răspunderea disciplinară a magistraților, cu rolul și atribuțiile Inspecției Judiciare astfel cum acestea sunt reglementate de dispozițiile Legii nr. 317/2004, republicată (r2), cu referire, în special, la prevederile art. 51 alin. (3), care permit în mod expres acestei autorități să exercite recurs în materie, precum și cu faptul că nu s-a dovedit că aceasta ar fi acționat cu rea-credință.

Trebuie menționat că, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa (Decizia 73/1995, publicată în M. Of. al României Partea I, nr. 177 din 8 august 1995), exercitarea de către o persoană a unui drept ce îi este recunoscut de lege nu poate să justifice prin ea însăși o prezumție a relei credințe, iar exercitarea abuzivă a unui drept se produce numai în situația în care acel drept se realizează în alt scop decât cel pe care legea l-a recunoscut.

4.1.2. Și în ceea ce privește criticile expuse de către recurenta-reclamantă din perspectiva ipotezei de recurs prevăzute de art. 488 alin (1) pct. 6 C. proc. civ., Înalta Curte constată caracterul lor nefondat.

Motivul de nelegalitate invocat are în vedere situația în care hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei.

Argumentele invocate de recurentă sub acest aspect nu se circumscriu ipotezelor prevăzute de norma procedurală menționată, fiind contrazise de conținutul încheierii și al hotărârii recurate, atât în ceea ce privește modul de soluționare a cererii de intervenție accesorie, cât și în ceea ce privește modul de soluționare a acțiunii disciplinare, care îndeplinesc exigențele unei motivări corespunzătoare.

Contrar susținerilor autoarei recursului principal, se constată, în primul rând, că, prin încheierea din data de 8 iunie 2016, instanța de disciplină a expus considerentele care au condus la soluția de admitere în principiu a cererii de intervenție accesorie a Asociației Magistraților din România.

Raționamentul Secției pentru judecători, dedus din interpretarea dispozițiilor art. 29 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, este de natură a explica, pe de o parte, soluția dată cererii de intervenție, și, pe de altă parte, respingerea, implicită, a excepției lipsei legitimării procesuale legale a Asociației Magistraților din România, formulată în acest context de

Inspekția Judiciară, deoarece s-a considerat că respectivele dispoziții prevăd în mod explicit posibilitatea asociațiilor profesionale ale judecătorilor și procurorilor de a participa la lucrările plenului și ale secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii.

Și în privința fondului cererii de intervenție soluția de admitere este motivată în mod convingător, accesibil și logic, la finalul Hotărârii nr. 21J din 31 octombrie 2016, prin raportare la natura juridică a intervenției voluntare accesorii și la dezlegarea dată cauzei, caracterul concis al argumentării neputând fi reproșat instanței de disciplină din perspectiva unor vicii de motivare, în condițiile în care argumentarea ține cont de specificul caracterului accesoriu al cererii de intervenție admise, care doar sprijină apărarea recurenților-pârâți.

Tot astfel, în ceea ce privește hotărârea pronunțată pe fondul cauzei relativ la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. t) raportat la art. 99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004, se reține că sunt îndeplinite exigențele unei motivări corespunzătoare.

Examinând modul în care instanța de disciplină a analizat acțiunea disciplinară și apărările pârâtei judecător, Înalta Curte constată că hotărârea atacată respectă dispozițiile art. 50 din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel încât nu se poate reține o nemotivare a acestora.

Chiar și eventualele ipoteze privind motivarea contradictorie sau străină cauzei sunt contrazise de conținutul hotărârii Secției pentru judecători, în care se regăsesc considerentele care susțin soluția instanței de disciplină, cu referire punctuală la aspectele invocate în acțiunea disciplinară, ca și argumentele pentru care acestea au fost înlăturate ca neconcludente, argumentarea fiind logică și coerentă, în acord cu normele legale incidente.

Faptul că, în contextul analizării laturii obiective a abaterii în discuție, instanța a examinat doar aspectele vizând încălcarea normelor de procedură invocate, concluzionând în sensul inexistenței acestui element constitutiv, iar, privitor la nesocotirea normelor de drept material, nu a analizat niciun aspect, considerând că se pune în discuție însuși raționamentul logico-juridic al judecătorului, nu poate fi considerat ca fiind un aspect de motivare contradictorie și nici nu pune instanța de control judiciar în imposibilitatea de a determina în mod concret rațiunile avute în vedere la pronunțarea soluției criticate, câtă vreme examinarea s-a realizat dintr-o perspectivă diferită.

Este adevărat că în conținutul abaterii disciplinare în discuție se sancționează nerespectarea în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil fie a normelor de drept material, fie a normelor de drept procesual și că, în sarcina judecătorilor pârâți, s-au reținut fapte vizând ambele teze normative ale textului legal incriminator, însă analiza s-a raportat la acte materiale și la considerente distincte.

Astfel, primul act material consta în faptul că analiza magistraților pârâți, constituiți în complet de apel, s-a efectuat în afara cadrului reglementat de lege, considerându-se că aceștia nu aveau posibilitatea de a reaprecia asupra mijloacelor de probă, din moment ce faza camerei preliminare se încheiase, hotărârea pronunțată fiind definitivă. Se pune în discuție, practic, depășirea obiectului și a limitelor cenzurii permise instanței în această etapă procesuală, de norme generale de procedură.

Al doilea act material viza, însă, nesocotirea dispozițiilor art. 207 alin. (2) și (3) C. pen., reproșându-se judecătorilor pârâți ignorarea obligației de a analiza elementele care definesc conținutul constitutiv al infracțiunii, prin raportare la probele care au fost în mod concret administrate în respectiva cauză penală.

Este de relevat că, din examinarea hotărârii atacate, rezultă că faptele reținute au fost analizate în suficientă măsură, dându-se posibilitatea să fie trase concluzii în raport cu prevederile textelor de lege ce reglementează ambele abateri ce formează obiectul cauzei.

De asemenea, din conținutul hotărârii, se constată că faptele au fost examinate prin prisma împrejurărilor rezultate din materialul probator administrat, fiind avute în vedere aspectele esențiale pentru pronunțarea soluției.

Ca urmare, se constată că nu este incident cazul de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin (1) pct. 6 C. proc. civ., motivarea corespunzătoare permițând verificarea conformității hotărârilor atacate, cu legea.

4.1.3. Nu este incident nici motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin (1) pct. 8 C. proc. civ.

Argumentele dezvoltate de recurentă în susținerea acestui motiv vizează încălcarea legii de drept substanțial, mai precis a textelor ce reglementează abaterile, invocate în cuprinsul acțiunii disciplinare.

Această ipoteză nu se regăsește, însă, în considerentele hotărârii atacate.

A. Referitor la abaterea prevăzută de art. 99 lit. t) raportat la art. 99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare

În cadrul cenzurii de legalitate exercitate ca instanță de control judiciar, Înalta Curte constată că, în mod corect, instanța de disciplină a reținut faptul că, în sarcina magistraților pârâți A. și B., nu se poate stabili săvârșirea respectivei abateri, pentru niciunul dintre cele două acte materiale expuse.

Este de necontestat că, potrivit art. 98 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, judecătorii și procurorii răspund pentru abaterile de la serviciu, precum și pentru faptele care afectează prestigiul justiției, iar în raport cu dispozițiile art. 342, 344, 346 345 și 347 C. proc. pen., respectarea dispozițiilor referitoare la procedura de cameră preliminară și efectele actului prin care se dispune începerea judecării reprezintă o îndatorire de serviciu.

De asemenea, este indiscutabilă obligația judecătorului de analizare a elementelor care definesc conținutul constitutiv al infracțiunii deduse judecării, prin prisma probelor administrate în cauză.

Neîndeplinirea acestor obligații ar putea, în condiții determinate, să atragă răspunderea disciplinară, potrivit regimului disciplinar specific, stabilit prin statutul judecătorilor și procurorilor, dacă, în cauză, ar fi întrunite condițiile angajării răspunderii disciplinare.

În consecință, pentru admiterea acțiunii disciplinare, urma a se stabili, în raport cu prevederile art. 99 lit. t) raportat la art. 99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră, exercitarea funcției cu gravă neglijență, prin nesocotirea din culpă, în mod grav, neîndoelnic și nescuzabil a normelor de drept material ori procesual, constituie abatere disciplinară, dacă, în speță, sunt întrunite respectivele condiții.

a) În privința încălcării normelor de drept procesual

Secția pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii a reținut cu just temei că, în cauză, nu se poate stabili nerespectarea de către judecătorii pârâți a dispozițiilor art. 342, 344, 346 345 și 347 C. proc. pen.

Înalta Curte împărtășește concluzia potrivit căreia, prin modalitatea în care, răspunzând unui motiv de apel formulat în mod explicit în acest sens, judecătorii pârâți și-au întemeiat și motivat soluția pe Convenția europeană a drepturilor omului, iar aplicabilitatea directă și forța supra-legislativă ale acesteia sunt consacrate de art. 11 și art. 20 din Constituție, respectarea Constituției fiind obligatorie pentru judecatori, aceștia nu au nesocotit dispozițiile legale menționate, în accepțiunea disciplinară prevăzută în art. 99 lit. t) din Legea nr. 303/2004.

Susținerile recurente, privind pretinsa nesocotire a caracterului definitiv al încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară, sunt infirmate nu numai de faptul că instanța de apel a reținut în mod expres caracterul definitiv al hotărârii respective, pe care nu a anulat-o, modificat-o sau desființat-o, dar și de împrejurarea că nu au fost anulate nici probele validate în procedura de cameră preliminară, iar soluția de achitare nu s-a dispus în temeiul art. 16 alin. (1) lit. c) C. proc. pen., care vizează lipsa probelor, ci în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) din codul menționat.

Semnificativ este, în acest context, faptul că hotărârea de cameră preliminară a fost adoptată în temeiul unor dispoziții procesuale penale declarate ulterior neconstituționale, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, iar judecata în apel a avut loc după publicarea deciziei de neconstituționalitate, deci prin soluția instanței de apel, răspunzându-se criticilor apelantei inculpate, s-a avut în vedere înlăturarea încălcării drepturilor părții prin aplicarea unor norme neconstituționale, în sensul celor reținute în motivarea instanței de contencios constituțional.

Prin urmare, inexistența unei nesocotiri evidente, indiscutabile, din culpă, a normelor de drept procesual invocate a fost în mod corect stabilită de către instanța de disciplină.

b) În privința încălcării normelor de drept material

Și din perspectiva preținsei nerespectări a normelor de drept substanțial, se constată netemeinicia criticilor formulate de Inspecția Judiciară.

În ceea ce privește răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor, aceasta este una specială și derivă din statutul profesional distinct al acestora, ce prezintă anumite particularități specifice.

Examinarea existenței abaterii disciplinare constând în nesocotirea normelor de drept material, prin raportare la statutul profesional specific și la rigorile intrinseci ale statutului de drept, impune a se face distincție între greșelile de interpretare

și aplicare a normelor de drept substanțial la situația de fapt dedusă în concret analizei, de către judecător, pe parcursul derulării procedurilor judiciare, erori ce ar putea fi cenzurate pe calea controlului judiciar, pe de o parte, și nesocotirea acestor dispoziții, în context disciplinar, pe de altă parte.

Din această perspectivă, se constată că, în mod corect, în raport și cu particularitățile concrete ale speței, instanța de disciplină a reținut, cu unanimitate de voturi, că, în cauză, nu se poate stabili în sarcina judecătorilor pârâți existența unei nesocotiri sub forma gravei neglijențe a normelor de drept material și că titularul acțiunii disciplinare pune în discuție însuși modul de interpretare a unor norme de drept de către magistrați și raționamentul logico-juridic al acestora, aspecte care nu pot forma obiectul unei verificări disciplinare.

Ceea ce se reproșează în fapt judecătorilor A. și B. este maniera în care, raportându-se la situația factuală circumstanțiată de ansamblul probator administrat într-o anumită cauză, magistrații au înțeles să interpreteze și să aplice dispozițiile art. 207 alin. (2) și (3) C. pen., deci să analizeze concret elementele care definesc conținutul constitutiv al infracțiunii deduse judecării, aceasta presupunând exercitarea unor prerogative jurisdicționale, care includ în mod necesar capacitatea de a decide pe baza unor norme de drept și în cadrul unei proceduri organizate, asupra unei situații de fapt și de drept care intră în competența lor.

Aceste aspecte țin de esența actului de judecată, iar invocarea lor în context disciplinar pune în discuție însăși substanța principiului independenței judecătorului, consacrat în art. 124 alin. (3) din Constituția României.

B. Referitor la abaterea prevăzută de art. 99 lit. s) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare

Înalta Curte reține că argumentele invocate din această perspectivă, de către titularul acțiunii disciplinare, sunt neîntemeiate.

Potrivit dispozițiilor art. 99 lit. s) din Legea nr. 303/2004, constituie abatere disciplinară utilizarea unor expresii inadecvate în cuprinsul hotărârilor judecătorești, de natură să afecteze prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat.

Și în ceea ce privește această a doua abatere disciplinară, Înalta Curte apreciază că trebuie făcută distincție între încălcarea oricăror dispoziții procedurale privitoare la motivarea unei hotărâri judecătorești, greșeală ce ar putea fi cenzurată fie pe calea controlului ierarhic superior, fie la momentul evaluării activității profesionale a magistratului, de către comisia de evaluare, și nesocotirea acestor dispoziții în context disciplinar.

Altfel spus, nu orice hotărâre judecătorească ce ar putea, prin stil, structură etc. să fie apreciată ca fiind informă, mai puțin tehnică ori incompletă, contradictorie sau necorespunzătoare, poate justifica sancționarea magistratului redactor în temeiul art. 99 lit. s) din Legea nr. 303/2004.

În contextul examinat, Înalta Curte constată că, în ceea ce privește latura obiectivă, expresiile folosite de judecătorul A. și modul în care aceasta a redactat Decizia penală nr. 733/A din 20 mai 2015 nu evidențiază încălcarea, în acest unic caz, de către recurenta judecător, a obligațiilor specifice funcției, în modalitatea care să-i atragă răspunderea disciplinară în temeiul textului incriminator invocat. După cum, în mod corect, a reținut, cu majoritate, instanța de disciplină, expresiile folosite și modul de expunere a considerentelor hotărârii penale respective, în sensul în care sintagmele utilizate nu au avut caracter defăimător, denigrator sau șicanator, iar probele nu au relevat o atitudine subiectivă, părtinitoare sau elemente străine unui act de judecată imparțial, denotă modul în care judecătorul a înțeles să-și argumenteze soluția pronunțată.

Semnificativ este faptul că, în speță, se reproșează recurentei judecător modalitatea de motivare în ceea ce privește o singură hotărâre redactată, astfel că fapta, așa cum a fost reținută, nu întrunește elementul material constitutiv al abaterii disciplinare în discuție în niciuna dintre cele două modalități care rezultă din interpretarea literală, gramaticală, logică și teleologică a textului incriminator.

Astfel, nu s-a demonstrat, pe de o parte, caracterul repetitiv al faptei iar, pe de altă parte, utilizarea sintagmei „în mod abuziv”, chiar dacă se referă la activitatea procurorilor de caz, nu obiectivează existența unei fapte care, chiar singulară, să fie de o asemenea gravitate încât să angajeze răspunderea disciplinară a judecătorului.

Această abordare se regăsește în jurisprudența anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, în cauze care au vizat abaterea prevăzută de art. 99 lit. s) din Legea nr. 303/2004 (e.g. Decizia nr. 19 din 23 februarie 2015, prin care s-a respins recursul împotriva Hotărârii nr. 8/J din 18 iunie 2014 a Consiliului Superior al Magistraturii, secția pentru judecători în materie disciplinară, Decizia nr. 203 din 23 noiembrie 2015, prin care s-a respins

recursul împotriva Hotărârii nr. 4/J din 18 februarie 2015 a Consiliului Superior al Magistraturii, secția pentru judecători în materie disciplinară).

Pentru toate considerentele expuse, în cadrul controlului de legalitate exercitat pe calea recursului, se constată că susținerile Inspecției Judiciare nu au relevanța atribuită prin motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ. și că aspectele astfel reținute, ce relevă neîndeplinirea cumulativă a elementelor constitutive, înlătură caracterul de abatere disciplinară al faptelor și atestă legalitatea înlăturării temeiului răspunderii disciplinare pentru abaterile disciplinare invocate.

În consecință, în baza dispozițiilor art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, republicată, coroborate cu cele ale art. 496 alin. (1) teza a II-a C. proc. civ., se va respinge, ca nefondat, recursul principal dedus judecării în cauză.

4.2. În privința recursului incident declarat de pârâta judecător A.

Anterior examinării acestui recurs, având în vedere că recurenta a formulat critici din perspectiva cazurilor de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 5 și 8 C. proc. civ., pentru sistematizarea expunerii, argumentele expuse vor fi examinate grupat, raportat la fiecare încheiere și măsură procesuală atacată, independent de numerotarea dată de autoare.

4.2.1. Referitor la încheierea de ședință din 20 ianuarie 2016

Susținerea recurentei, privind nelegalitatea sau nulitatea soluției de respingere a cererii sale de obligare a Inspecției Judiciare să certifice pentru conformitate toate înscrisurile anexate ca mijloace de probă rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, nu poate fi reținută.

Înscrisurile la care face referire recurenta reprezintă copiiile documentelor întocmite în procedura repartizării lucrărilor de inspecție judiciară, acte ce vizează activitatea cu caracter administrativ a Inspecției Judiciare și care, în considerarea art. 47 din Regulamentul de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare, nu puteau fi certificate de inspectorul judiciar, care nu avea atribuții în această procedură.

Mai mult, așa cum rezultă din procesul-verbal de prezentare a probelor administrate în cursul cercetării disciplinare și respectiv din procesul-verbal de finalizare a cercetării disciplinare, în cursul cercetării disciplinare, recurenta judecător a solicitat și eliberarea înscrisului privind modul de repartizare a lucrării, care a fost pus la dispoziția sa conform dovezilor de la dosar, anterior finalizării cercetării disciplinare.

În atare situație, rezultă că soluția dispusă prin încheierea de ședință din 20 ianuarie 2016 este legală.

4.2.2. Referitor la încheierea de ședință din 12 octombrie 2016

Nici în ceea ce privește această încheiere nu sunt incidente cazurile de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 5 și pct. 8 C. proc. civ., invocate.

Criticile privind respingerea solicitării de aplicare a unei amenzi judiciare autorului acțiunii disciplinare sunt lipsite de fundament.

Având în vedere caracterul supletiv al dispozițiilor art. 187 alin. (1) C. proc. civ., precum și faptul că, în mod just, instanța de disciplină a reținut că nu s-a făcut dovada pretensei rele-credițe a reclamantei în exercitarea drepturilor procesuale, respingerea cererii de aplicare a amenzii judiciare nu reprezintă o încălcare a regulilor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității, astfel încât nu se poate reține incidența art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.

De asemenea, motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ. nu este incident, deoarece acesta vizează numai încălcarea sau aplicarea greșită a legii substanțiale, nu și a legii procesuale.

De altfel, solicitarea recurentei-pârâte de a se aplica inspectorului judiciar sancțiunea amenzii judiciare pentru invocarea tardivității depunerii întâmpinării este nejustificată, câtă vreme acest fapt s-a făcut în exercitarea unui drept recunoscut de lege și în scopul pe care legea l-a reglementat.

În sensul dispozițiilor art. 187 alin. (1) lit. a) C. proc. civ., invocate în susținerea cererii, reaua-crediță trebuie să fie dedusă de instanță din împrejurări concrete, din care să rezulte că scopul formulării cererii este exclusiv acela de a-l împiedica sau întârzia pe adversar în realizarea drepturilor sale, aspect care nu a fost demonstrat și care nu subzistă în cauză.

În raport cu cele expuse, se constată că, în mod legal, cererea pârâtei judecător a fost apreciată ca neîntemeiată și

respinsă în consecință.

4.2.3. Referitor la încheierea de ședință din 24 octombrie 2016

Motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 5 și pct. 8 C. proc. civ., nu sunt incidente nici în ceea ce privește soluția respingerii excepției de constatare a nulității absolute a acțiunii disciplinare, ca urmare a nulității absolute a sesizării Inspecției Judiciare de către președintele Consiliului Superior al Magistraturii, la acel moment judecătorul E..

Potrivit dispozițiilor art. 45 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, analiza în procedura verificărilor prealabile se raportează la „aspectele” sesizate, care, în cazul de față vizau „activitatea și/sau conduita procurorilor și judecătorilor implicați în soluționarea cauzei penale privind pe doamna D., raportat la demersurile instituționale și afirmațiile lansate, în ultima perioadă, în spațiul public, de către reprezentanți ai Senatului României, jurnaliști, vectori și formatori de opinie”.

Prin urmare, sunt supuse verificărilor prealabile „aspectele semnalate conform alin. (1) și (2)” din textul de lege menționat, analiza existenței sau inexistenței indiciilor privind săvârșirea unei abateri disciplinare constituind atributul exclusiv al inspectorului judiciar, pe baza verificărilor prealabile efectuate.

Cât privește verificările prealabile efectuate în prezenta cauză, acestea s-au circumscris cadrului sesizării formulate de președintele Consiliului Superior al Magistraturii, referindu-se în mod explicit la „activitatea și/sau conduita procurorilor și judecătorilor implicați în soluționarea cauzei penale privind pe doamna D.”, fiind analizate toate aspectele care vizează modul de instrumentare și soluționare a cauzei la care se face referire în sesizare, iar concluziile inspectorului judiciar, privind existența elementelor care constituie indicii relativ la săvârșirea celor două abateri disciplinare, s-au circumscris aceluiași cadru.

Împrejurarea că, în respectiva sesizare, nu s-a precizat în mod expres despre ce abatere disciplinară sau despre ce magistrați este vorba, nu este de natură să atragă nelegalitatea sesizării în discuție, aspectele expuse în conținutul înscrisului, fiind nu numai în concordanță cu textul legal, după cum s-a arătat, dar și conținând elemente suficiente pentru investirea Inspecției Judiciare, singura în măsură să stabilească, în această etapă, existența indiciilor privind săvârșirea unei abateri disciplinare.

Contrar celor susținute de intimată, dispozițiile art. 45 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare nu impun cerința identificării în concret a faptelor care formează obiectul sesizării, iar cerința impusă de normele de reglementare în ceea ce privește conținutul sesizării, raportat și la prevederile art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare este doar în sensul menționării unor „indicii cu privire la identificarea situației de fapt”.

Aceeași concluzie rezultă și din analiza literală și teleologică a dispozițiilor art. 46 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, care prevăd că „faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției se stabilesc în cadrul cercetării disciplinare” (s.n.), nefiind impusă această cerință la momentul formulării sesizării.

Așadar, este lipsită de temei susținerea recurentei privind nulitatea sau nelegalitatea sesizării Inspecției Judiciare de către președintele Consiliului Superior al Magistraturii.

Contrar celor susținute de autoarea recursului incident, nici respingerea cererii de audiere în calitate de martor a judecătorului E., nu atrage nelegalitatea încheierii.

În mod corect și cu respectarea dispozițiilor art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, coroborate cu art. 22 alin. (2), art. 255 și art. 258 C. proc. civ., instanța de disciplină nu a încuviințat respectiva solicitare, audierea în scopul cunoașterii voinței reale a autorului sesizării nefiind justificată, întrucât nu este posibilă complinirea actului de sesizare a Inspecției Judiciare prin audierea în calitate de martor a semnatarului.

Criticile recurentei judecător referitoare la nepronunțarea asupra cererii de denunțare ca fiind fals a înscrisului privind repartizarea lucrării sunt, de asemenea, lipsite de temei, întrucât, pe de o parte, respingând excepția nulității repartizării lucrării în discuție către un inspector judiciar, formulată din aceeași perspectivă, instanța de disciplină a respins implicit și cererea de constatare a falsului, argumentele expuse fiind aplicabile mutatis mutandis.

Pe de altă parte, verificarea acestor aspecte se putea realiza în alt cadru decât cel determinat prin acțiunea disciplinară, aceste proceduri fiind de altfel inițiate în context penal de autoarea recursului incident.

Este semnificativ faptul, necontestat, privind soluția de respingere a plângerii penale formulate în acest sens de către judecătorul A.

Neîntemeiat este și motivul de casare invocat de recurentă cu privire la dezlegarea dată excepției procesuale de constatare a nulității absolute a actului de sesizare a instanței (rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare), ca urmare a nulității absolute a procesului-verbal din 28 mai 2015 al Inspecției Judiciare, de repartizare a lucrărilor disciplinare.

Sușinerile formulate din această perspectivă sunt infirmate de modul în care s-a asigurat repartizarea lucrării și au fost întocmite evidențele Inspecției Judiciare, astfel cum acesta rezultă în mod concordant din înscrisurile anexate de titularul acțiunii disciplinare răspunsului la întâmpinarea pârâtei judecător, depusă la fond, probe ce atestă că procesul repartizării s-a realizat cu respectarea dispozițiilor normative incidente, în mod aleatoriu, ciclic, prin raportare la numărul de înregistrare al lucrării și la criteriul alfabetic al numelor inspectorilor judiciari, mențiunile fiind prescurtate.

Prin urmare, Secția pentru judecătoria a stabilit cu just teamei că nu subzistă nicio încălcare a normelor din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, privind repartizarea aleatorie a lucrărilor.

Nu este lipsit de relevanță faptul că recurenta judecător A. nu a invocat în cursul cercetării disciplinare nulitatea sesizării inspectorului judiciar, deși documentele care atestă modul de repartizare a lucrării i-au fost puse la dispoziție de conducerea Inspecției Judiciare anterior finalizării cercetării disciplinare.

Tot astfel, soluția respingerii excepției nulității actului de sesizare ca urmare a presupusei depășiri a limitelor sesizării este de asemenea legală și temeinică.

Având în vedere că obiectul sesizării președintelui Consiliului Superior al Magistraturii viza în mod explicit „activitatea și/sau conduita procurorilor și judecătorilor implicați în soluționarea cauzei penale privind pe doamna D.”, analiza exercitării atribuțiilor judiciare în instrumentarea și soluționarea acestei cauze, efectuate și din perspectiva modului de argumentare a soluției pronunțate în cauză, s-a făcut în acord cu dispozițiile art. 14 alin. (2) și art. 10 alin. (6) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior nr. 1.027/2012.

Faptul că, la data sesizării Inspecției Judiciare, decizia penală pronunțată de judecătorii față de care s-a inițiat prezenta procedură disciplinară nu era încă motivată, nu poate conduce la concluzia că inspectorul judiciar nu era abilitat să verifice modul de argumentare a soluției pronunțate în apel sau că, o asemenea verificare impunea întocmirea unui nou act de sesizare a Inspecției Judiciare, respectiv a unui alt proces-verbal de sesizare din oficiu, deoarece, raportat la conținutul noțiunii de „hotărâre judecătorească”, astfel cum aceasta este reglementată de art. 401 și art. 403 C. proc. pen., analiza modului de instrumentare și soluționare a cauzei nu poate fi disociată de modul în care s-a argumentat soluția în considerentele hotărârii.

De aceea, analiza modului de îndeplinire a responsabilităților judiciare sub aspectul respectării normelor de drept procesual sau material, care fac obiectul sesizării adresate Inspecției Judiciare nu era posibilă decât prin raportare la considerentele hotărârii, fiind irelevant momentul la care acestea au fost efectiv redactate.

Dispozițiile art. 14 alin. (2) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, referitoare la întocmirea unui proces-verbal de sesizare din oficiu nu sunt aplicabile, întrucât vizează o altă ipoteză, respectiv aceea ca verificările prealabile să se refere la „o altă încălcare a normelor legale sau regulamentare”, ceea ce nu este cazul în speță.

Nu au semnificația acordată de autoarea recursului incident nici aserțiunile care vizează presupusa nulitate a acțiunii disciplinare ca urmare a nesemnării procesului-verbal de ascultare de către inspectorul judiciar.

În condițiile în care nu se contestă faptul ascultării magistratului în cursul procedurii de cercetare, înscrisul în discuție este semnat de judecătorul cercetat și nicio dispoziție legală nu instituie obligația comunicării unui exemplar din procesele-verbale încheiate în procedura cercetării disciplinare și judecătorului, aspectul invocat, care are caracterul unei omisiuni săvârșite din eroare, nu are presupusa valență de nulitate sau nelegalitate.

Această omisiune nu a fost de natură a crea o vătămare recurentei judecător, întrucât consemnările din procesul-verbal vizând aspecte invocate în apărare au fost analizate prin rezoluția prin care s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare, iar ascultarea judecătorului și consemnarea apărărilor respective s-a realizat și la alte momente în cursul procedurii disciplinare, fapt care reiese din procesele-verbale din datele de 17 septembrie 2015 și 2 octombrie 2015.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 51 din Legea nr. 317/2004 coroborat cu art. 496 alin. (1) C. proc. civ., Înalta Curte va respinge, ca nefondate, recursurile declarate în cauză.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Respinge, ca nefondat, recursul principal declarat de INSPECȚIA JUDICIARĂ împotriva Hotărârii nr. 21J din 31 octombrie 2016 și a încheierii de ședință din data de 8 iunie 2016, pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii, secția pentru judecători în materie disciplinară în Dosarul nr. y/J/2015.

Respinge, ca nefondat, recursul incident declarat de A. împotriva Hotărârii nr. 21J din 31 octombrie 2016 și a încheierilor din 20 ianuarie 2016, 12 octombrie 2016 și 24 octombrie 2016, pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii, secția pentru judecători în materie disciplinară în Dosarul nr. y/J/2015.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 4 decembrie 2017.

Procesat de GGC - LM

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO